

EN UN SEGON

Tot va ser en un segon. Com en un segon et pot canviar la vida? Només tu n'ets conscient de que ara tot serà diferent, que per l'altre gent seguirà sent vida però per a tu que serà?

Eren les deu del matí el que em feia més contenta era que érem a dissabte i que encara quedava cap de setmana! Vaig aixecar-me del llit i vaig anar cap a la cuina. Ràpidament em vaig fer dues torrades amb mermelada de maduixa i un tallat. Mentre aquest es feia vaig anar cap al saló i vaig agafar el Regió7, m'encanta llegir-lo mentre esmorzo. Quan vaig acabar de llegir-lo vaig deixar-lo sobre el marbre de la cuina i el plat brut de molles de torrada, amb la tassa del tallat a sobre la pica. Ja ho netejaria després! Un cop vaig haver esmorzat em vaig dirigir cap a la meva habitació, em vaig vestir amb una camisa de color crema i uns pantalons de color marró, em vaig posar un mocador cru al coll i un penjoll de perles blanques. Vaig anar cap al lavabo a rentar-me les dents i pentinar-me els cabells, em vaig posar unes gotes de la meva colònia preferida, i a l'acabar em vaig dirigir cap el cotxe. Volia anar al supermercat que em quedava a uns tres quilòmetres de casa, anava a una velocitat moderada, ni molt ràpid ni molt lent.

El cas és que em va sonar el telèfon. Anava a usar el mans lliures però em vaig enrecordar que feia uns dies que se m'havia espatllat. Aleshores, vaig haver de mirar cap al seient del copilot, obrir la bossa i començar la recerca en busca del mòbil que sonava amb una música que molestava una mica. I aleshores va passar... Un cotxe que venia en sentit contrari em va distreure i el meu cotxe va rrelliscar i va sortir de la carretera mentre queia per una pendent que es dirigia cap a un bosc.

Em desperto, no sé on estic. Tot es tan confús! Observo al meu voltant: hi ha unes persones, sembla que són excursionistes, i estan trucant a la policia. Un em pregunta:

-Senyora! Senyora escolti'm, es troba bé? Vol que truquem a algú? Algun parent? Algun amic?

Intento respondre però no em surten les paraules de la boca, intento fer el gest de negació però no em puc moure, penso que m'haig d'esforçar el màxim perquè no vull que pensin que m'he fet molt de mal, quan en veritat segur que són quatre rascades de no res! m'omple de valor i responc:

-No no tranquil, tranquil estic bé, moltes gràcies.- Mentre pronuncio les paraules faig un intent d'incorporar-me, ho aconseguixo! Al cap de mitja hora de l'accident ja estic de peu, i avisant la grúa perquè porti el cotxe al taller, i quan acabo, truco a les Assegurances Santasusana, espero que l'assegurança em cobreixi els danys del cotxe, encara que espero que no siguin gaire greus! Després aquests amables excursionistes em porten amb el seu cotxe cap a l'hospital a que em curin les rascades.

Raquel Tresserra Adzet